

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
21:12	20:26	19:26	תל אביב
21:16	20:29	19:24	ירושלים
21:14	20:27	19:27	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

הצניעות שומרת על ישראל

הקדושה והצניעות בעם ישראל שומרת עלינו מפגעים רעים מלחמות ותאוונות

מילה טובה

פרשת השבוע מגלה את עוצמת הכח שיש לפה. עד כמה מילה יכולה לחולל שינויים, ליצור איסורים, להפוך עולמות. מכך מסיק רבי חיים ויטאל זי"ע, כי אל לו לאדם לראות מילה היוצאת מפיו כחסרת משמעות, 'לא יחל דברו' - זו אזהרה לבל נתייחס בשוויון נפש למילה היוצאת מפינו, כאילו מדובר ברוח בלבד. ההיפך: למילה יש כח, טמונה בה עוצמה. כל מילה שיוצאת מפינו עשויה לחולל מהפכות, להפוך עולמות, לשנות מוסדות תבל!

כולנו רוצים שתפילותינו יתקבלו, שה' יתברך ימלא כל משאלות ליבנו לטובה ולברכה. לכולנו יש בקשות סמויות, שאיפות כמוסות, שאנחנו מבקשים ומייחלים להן שנים ארוכות. יש יהודים שמבקשים לנצח את היצר הרע, יש שרוצים להצליח בתורה, אחרים שואפים להתחזק במידות טובות. כמובן, כולנו מתפללים לנחת מהילדים, חיי שמחה ואושר, בריאות איתנה ופרנסה ברווח.

אם אנו מבקשים לוודא שתפילותינו יתקבלו - הנה הדרך, זה הכלי. לנצל את הפה למטרות טובות, למנוף אותו לדברים חיוביים, לחולל בעזרתו תחושה טובה ליהודי אחר, לשמח את הזולת. מילה טובה לבן משפחה, יחס חם לשכן, מחמאה כנה לנהג האוטובוס או למוכר במכולת, פתק של הערכה כנה למלמד ולמורה - אלו כלים רבי עוצמה, שכשנשתמש בהם נגלה מה הם מחוללים בנפשות מקבליהם, ועל הדרך נרוויח משמאלותינו ימולאו לטובה ולברכה.

הבה ננצל את מתנת הפה, כי הרי כולם זקוקים למילה טובה, כל יהודי זקוק לביטוי של הערכה, לתודה כנה. ככל שנעניק מילים טובות, ככל שנרעיף דברי חיזוק, ככל שנרבה באמירת מחמאות - כך נזכה שהפה שלנו יתעלה ויתרומם, ואז ככל היוצא מפינו - כך ייעשה וייקבע בשמי מעל!

(הרב אשר קובלסקי)

בכחמורה, הוא לא נרתע, ומתוך העדה דוקר את החוטא והקלון וניסי ניסים נעשו לו. והמגפה נעצרה. רבים אומרים לנפשי לא צריך להחמיר מדי, אל תהיה קנאי מדי, אל תהיה פאנאט... אך הקב"ה אוהב יראי שמים, שאינם עושים חשבונות, מול המלגלים עליו בעבודת ה', נתאר לעצמינו שני משרתים של המלך, אחד מדקדק בכל רצון המלך והשני לא, כמה גדולה האהבה למשרת הראשון.

ושימו לב למילים "ולא כיליתי את בני ישראל בקנאות!" אם לא היה מקנא פנחס ועושה מה שעשה בסיכון כזה, ח"ו היתה כליה בשונאי ישראל. זאת אומרת שהעוון כ"כ חמור שח"ו היתה כלייה בשונאי ישראל. כי הקב"ה שונא זימה, והשנאה מקלקלת השורה. וכבר אמרנו, אם רואה שאין צניעות ברכב, שלא יעלה עליו, זו סכנה, וכשיש עוון אין מבחין בין צדיק לרשע. יש כ"כ הרבה תאוונות בדרכים, ברירא לי כי רוב התאוונות הדרכים הם בגלל הפריצות. ונתבונן כמה ניסים עשה לנו ה', על ימין ועל שמאל, במלחמות לבנון, אלפי טילים על הדרום על שטח פתוח, היכן יש דבר כזה בעולם? והמלחמות האחרונות, פלאי פלאים ממש! המגן של עם ישראל, הישיבות הקדושות, הכוללים, צניעות הבנות, והחוזרות בתשובה! ויכפרו על בני ישראל!

כמה תאוונות דרכים, כמה מחלות! לפני חמישים שנה אחד היה נפטר ממחלה היתה מהומה, והיום תמידין כסדרן חלילה, ולמה? בגלל ההתדרדרות בצניעות. ועתה הגדילו הרשעים בירושלים עיר הקודש, במצעד חסר צניעות, בפלטרין של מלך! ובערב יום הקדוש ט"ו באב, שלא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב! זה מביא גזירות וצרות! טומאת מקדש וקדשיו! למה מחנכים את הילדים, לאיזה חינוך זה מביא, החינוך של הילד זה איך אבא מדבר לאמא, המילה שלהם מילה או לא, הדוגמא האישית, כך הוא ילד, לא כל שכן כשרואה את התועבה בתקשורת, ואנו תחת שלטון כפירה, פחד פחדים! שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

שבוע שעבר קראנו על בלעם הרשע, שרצה לקלל את ישראל ולא עלתה בידו, כי מאהבת ה' את עמו לא נתן לקלל את ישראל, ויהפוך את הקללה לברכה, מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל.

ואומר בלעם "נאם הגבר שתם העין", בעין אחת היה עיור, ראיתם אדם המתגאה במומו? אלא, כי באמת בלעם היה טמא מטומא, וכל מה שזכה לנבואה לא בשביל מעלת הכנותו, אלא בשביל אומות העולם שלא יאמרו אילו נתת לנו נביא כמשה היינו גם אנו צדיקים. והקב"ה הביא להם את בלעם שידע דעת עליון, הרגע שהקב"ה כועס, מה שמשה רבינו לא ידע. ומה עשה בלעם בכחו זה? רצה לקלל את אהובי הקב"ה בני ישראל, באותו רגע של זעם, אך מחיבת הקב"ה אותנו, כל אותם הימים כבש ה' כעסו ואמר לאומתו תמה יחידה חבי בין כנפי השכינה, ולא זעם, כפי שאמר בלעם מה אזעום לא זעם ה'.

ראה אותו רשע כי זממו לא נפק, מה עשה? הלך וייעץ לבלק מלך מואב להשניא את ישראל על הקב"ה ח"ו, להחטיאם בחטא איום ונורא, אלוקיהם של אלו שונא זימה, לך והחטיאם! זו עצתו של איש-תופל בלעם בן לבן אובד אבי. ומיד אחר זה יוצא העם אל מואב, ומיד אחרי זה כמוזכר גם בפרשתנו ותהי המגפה בעדת ה'.

כ"ד אלף איש, יותר מהרוגי מלחמות הצבא פה מאז פרוץ המדינה ועד הנה. עשרים וארבע אלף איש מתו על דבר בלעם, אפי' במעשה העגל לא נהרגו אלא שלושת אלפים), וכאן פי שמונה, כי קב"ה שונה זימה. מה שלא הצליח בקללות הצליח בעצת חטאים, להבין כמה חומר הדבר וכמה שנוא לפני המקום חוסר צניעות.

ופתח אהל מועד בוכים זקני העדה, ומשה ואהרן עמהם, ואליהם ניגש נשיא שבט שמעון והחטא בידו. ואז מתוך העדה, קם פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, ניגש למשה רבינו ואומר לו לימדתנו רבינו קנאים פוגעים בו, אמר לו: קום ועשה מעשה. פינחס לוקח רומח בידו, ומקנא לכבוד ה' וקדושתו. שימו לב, פנחס לא עושה חשבונות, הוא מקנא לכבוד שמים, ומסכן את עצמו בסכנה ודאית, הוא מדקדק על קלה

ההקדשה השבועית

הצנים הם אהם לתקיים
אלפי טלמי צאנז המרשד
המצלחתם או לעיני קדושתם
התקשרו עכשיו: 05-04-01-200

ליימנות
ידון חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחוללת
אסף בן חיה
רושי בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילי נשמת
שלמה בן ג'ון
סיגלית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ירלנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

זהירות ממילים פוגעניות

לעיתים יוצאות מפינו מילים עוקצניות, וברגע שאנו אומרים אותן אנחנו בטוחים שהן נכונות, אלא שלאחר פרק זמן קצר או ארוך מסתבר שטעינו, ואת המילים שנאמרנו כבר אי אפשר להשיב. לאחר שהתרחש המעשה שאותו אספר מיד, רכש בעלי מחנות ספרי קודש את ספרו של רבי ישראל מאיר מראדין זצוק"ל, הלא הוא ה'חפץ חיים', ומאז אנחנו מקפידים ללמוד יחד כל ערב לפחות שתי הלכות, כדי שלא ניפול שוב ברשתו של היצר הרע באמירת מילים פוגעות. והנה הסיפור:

הבוקר התחיל באופן שגרתי למדי. כל אחד מבני הבית מילא את תפקידו באחריות כבכל הבקרים. לקראת השעה עשר בבוקר טלפנה אלי אמי ושאלה אם אוכל לבוא לביקור, מכיון שאבי אינו חש בטוב והיא זקוקה לעזרה. עניתי מיד בחיוב וביקשתי מבעלי שיקח אותי לבית הורי. הילדים הגדולים כבר היו מפורזים במוסדות החינוך, ושני הקטנים צמודים אלי. כשאני אומרת "קטנים" הכוונה היא שהגדול מביניהם הוא בני שנתיים. בחלוף חצי שעה הגענו לבית הורי, ובעלי אמר שהוא יגיע לאסוף אותי בשעה אחת כדי שאהיה בבית לקבל את ילדינו השבים מתלמודי התורה. הוריי שמחו מאוד לפגוש את שני הקטנים, ואבי אף ציין שהביקור משפר את הרגשתו.

לקראת השעה שתיים עשרה וחצי התקשר בעלי ובפיו בשורות לא נעימות: מנוע הרכב התקלקל, ולכן אצטרך לשוב לביתנו בתחבורה ציבורית. נפרדתי מהוריי בצער ושמתי פעמי עם הילדים לעבר תחנת האוטובוס המקומית. גשם קל החל לטפטף ואני עשיתי ככל יכולתי על מנת שילדיי לא ירטבו. לאחר דקות אחדות שנראו כנצח הגענו לתחנה. האוטובוס לא נראה באופק, ואני ידעתי שבקרוב ישובו ילדיי הגדולים מתלמוד התורה לבית ריק.

כעבור עשר דקות של המתנה הגיע האוטובוס, והוא התאים את עצמו למוז האוויר הקר. נוסף על הדוחק והצפיפות ששררו בו הרצפה היתה חלקה, בוציית ולא נעימה. עמדנו באוטובוס הדחוק, ובני בן השנתיים החל לייבב. הרמתי אותו בניסיון להרגיעו אך דבר לא עזר. מרגע לרגע הלכו היבבות וגברו עד שהפכו לצרחות. הילד השתולל לי בידיים, ואני מחפשת נואשות אחר מקום ישיבה פנוי. אם אשב אולי אוכל לחפש את המוצץ, לתת לו בקבוק ולנסות להרגיעו. אלא שלרוע המזל, על כל המושבים סביבי ישבו אנשים מבוגרים שבוודאי לא יכלו לקום. השלמתי עם העובדה שאיאלץ לעמוד במשך כל הנסיעה עם ילד בוכה ברועותי, אלא שלפתע נתקלו עיני בשתי ילדות שישבו בנינוחות על שני מושבים. סקרתי אותן בתימהון. אחת מהן, ילדה בת שש בערך, הביטה אל הנוף שמעבר לחלון. השנייה, נערה צעירה, הביטה בי ובילדי הפעוט הצורה. חשבתי לתומי שהיא תקום ותציע לי את כיסאה, אך זה לא קרה. היא המשיכה להביט בנו ונשארה לשבת במקומה. בתחילה ניסיתי לדון את הילדה לכף זכות, אולי היא לא הבחינה בנו, אולם ככל שנקפו הדקות התחלתי להרגיש שדמי מתרחק ממעס.

חלפו עוד כמה דקות, ולפתע פנה נהג האוטובוס

פנייה חדה וכמעט נפלתי עם בני שברועותי, והעגלה שבה בני הקטן איימה להתהפך עם העולל הנמצא בתוכה. זעמי גבר ולא יכולתי עוד להתאפק. הבטתי בנערה הצעירה היושבת בכיסאה ואמרתי בקול רם: "את לא חושבת שאת חצופה? את יושבת בנינוחות, ולידך עומדת גברת עם תינוק בוכה ברועותיה. איפה דרך הארץ שלך? אין לך נימוסים? לא חינוכו אותך בבית שבאוטובוס מלא מפנים את מקום הישיבה למבוגרים? אם היית תלמידה בכיתתי הייתי מחנכת אותך כראוי, ככל הנראה הוריך דילגו על שלב החינוך". חשתי שדמי ממשיך לרתוח ורציתי להמשיך להטיף לה מסור, אבל לא היה בכך צורך. שאר הנוסעים שהקיפו את הנערה המשיכו את ה"עבודה" ואמרו "זה באמת לא בסדר. נערה צעירה כל כך לא יכולה לקום בשביל גברת עם תינוק בוכה? הנוער של היום, פשוט בושה".

הנערה הסמיקה מבושה, היא לחשה דבר מה באוזני אחותה הצעירה, קמה ממקומה ואמרה: "סליחה, גברתי המורה, הנה פיניתי את המקום, את תשבי במקומי". במקום הודות לילדה על המחווה המשכתי בטון תקיף ואמרתי: "את ידעת שאני מורה ובכל זאת המשכת לשבת ולא פינית לי את מקומי? אני אמסור למנהלת בית הספר שיש לנו תלמידות לא מחונכות שמתנהגות לא בדרך ארץ". הנערה הצעירה השפילה את מבטה ואמרה בלחש "סליחה". התיישבתי בהפגנתיות במושב הפנוי, הרגשתי נוח יותר אבל לצערי הדבר לא הועיל להרגשתו של בני, והוא עדיין המשיך לבכות. לאחר דקות מספר גם הקטן יותר הצטרף למקהלה בבכי מחריש אוזניים. הילדה הקטנה שנשארה במקומה נצמדה אלינו בצורה מוגזמת, "שבי יפה, בבקשה", אמרתי בטון כועס, אבל היא בשלה, לא עניין אותה דבר. היא שלחה את ידיה בהפגנתיות אל בני והתייחסה אלי כאוורר לא ידעתי מה לעשות, והתפללתי לה' שתיגמר כבר הנסיעה הסייטית הזאת.

כעבור רבע שעה הגענו לתחנה הקרובה לביתנו וירדנו מהאוטובוס. אנשים טובים עזרו לי עם העגלה. להפתעתי, שתי האחיות ירדו איתנו, מה שאומר שהן גרות באזור מגורינו. 'מעניין מי אלו שתי החצופות הללו', הרהרתי בליבי. הבחנתי שהן הולכות לעבר אישה מבוגרת, והיא מחבקת אותן בחוס. המשכתי להביט בהן, הגדולה הצביעה לכיווני ואמרה לאישה המבוגרת כמה מילים. מהבעת הפנים של האישה הבנתי שהיא אומרת עלי דברים לא פשוטים.

שבתי לביתי, וגם הגדולים חזרו מתלמודי התורה. הקלחת של שגרת היום השכיחה ממני את מאורעות הנסיעה באוטובוס. לקראת הלילה צלצל הטלפון, ועל הצג הופיע מספר לא מוכר. "ערב טוב, המורה", נשמע קול לא מוכר מעבר לקו. "ערב טוב" עניתי בטון רשמי, "עם מי אני מדברת?" הגברת מעבר לקו הזדהתה כאימון של שתי הבנות שנסעו עימי באוטובוס. "את זוכרת אותן?" היא שאלה בתמימות. זוכרת? רציתי לצעוק את מה שאני חושבת על בנותיה, אבל מכיון שאף היא כינתה אותי בתור "המורה" דיברתי בנימוס רשמי. הגברת ניסתה לומר לי דבר מה, אבל היסיתי אותה ואמרתי שדרך ארץ קדמה

לתורה ועליה לחנך את בנותיה כראוי. הגברת שתקה. חשתי שדמי רותח שוב, והתחושה הקשה שחשתי בנסיעה שבה אלי. "המורה, את כנראה לא שמעת מה שיש לי לומר. אם רק תוכלי להקשיב לדברי תאמרי בסוף מה שתרצי". את המורה, ואני מכבדת את כל מה שיש לך לומר".

"אני מקשיבה", אמרתי. "ביקשתי מבתי הגדולה, הנערה שהטפת לה מסור היום בשעות הצהריים, להחזיר את אחותה הקטנה מהמוסד שבו היא לומדת. בתי השיבה שהיא תמלא את בקשתי בשמחה, אבל הודתה שהיא חוששת להחזיר את אחותה הקטנה לבדה".

"למה היא חששה?" שאלתי בטון מופתע, והגברת ענתה תשובה ששברה את בתי לרסיסים: "בתי הגדולה חששה להשיב את אחותה הקטנה ממוסד הלימודים לבדה מכיון שאחותה הקטנה היא ילדה מיוחדת. אומנם היא נראית די רגיל, אבל היא לא כמו כל הילדים. נדרש בעבורה טיפול מיוחד עם השגחה צמודה, שלצערי לא הגיעה היום. ביקשתי מבתי הגדולה שתשב ליד אחותה במשך כל הנסיעה ולא תעזוב אותה לרגע, עד שהן תגענה לתחנה הקרובה לביתנו ושם אמתין לה. תדעי לך, גברתי המורה, ששברת את ליבה של בתי. את ביזית אותה בפני שאר הנוסעים וערערת לה את הביטחון ביכולת שלה לטפל באחותה. אם תוכלי, בבקשה, דברי איתה ותסבירי לה שהיא עשתה את הדבר הנכון כשנשארה במקומה ולא קמה בעבורך".

חשתי שדמעות חונקות את גרוני. הרגשתי שאני נופלת מהר גבוה ומתרסקת על רצפה מחוספסת. באותו רגע שהערתני לנערה הצעירה חשבתי שאני צודקת, אבל מסתבר שאני לא חכמה כל כך. אם רק הייתי מבררת למה הנערה הצעירה אינה מעוניינת לקום ממקומה אולי לא הייתי שופכת את דמה בפרהסיה במילים הקשות שהוצאתי מהפה. בסיום השיחה הבטחתי לגברת שאפגש עם ביתה ואבקש את סליחתה.

באותו לילה היה לי קשה להירדם. כעסתי על עצמי ועל התנהגותי הקלוקלת. בבוקר נפגשתי עם הנערה. שתינו הזלנו דמעות, אני מבושה והיא מצערה. ביקשתי את סליחתה ואמרתי שעברו עלי רגעים לא פשוטים, עם תינוק בוכה על הידיים, ועוד אחד בעגלה. הנערה האצילה אמרה שהיא סולחת ומבינה, וכדי שלא ניפול שוב ברשתו של היצר הרע הבטחתי לה שאני מקבלת על עצמי ללמוד בכל יום שתי הלכות מהספר של ה'חפץ חיים'.

תשובתה של הנערה הפתיעה אותי. היא אמרה שהיא כבר לומדת שתי הלכות בשמירת הלשון כל יום, ולכן היא שתקה ולא ענתה לי באוטובוס. היא הוסיפה שתשמח אם לפחות פעם בשבוע נלמד מהספר יחד. חייכתי, השבתי בחיוב ואמרתי "הנוער של היום הוא נוער נפלא". (מתוך העלון הנפלא משכן שילה)

הלכות תשעת הימים

א. משנכנס אב ממעטין בשמחה [תענית כו:] והגמרא מבארת שאם יש לאדם דין ותביעה עם גוי בבית משפט יתחמק מלדון איתו בימים אלו עד לאחר תשעה באב, וטוב להחמיר איפה שאפשר להשתמט מלדון איתו גם ביום עשירי באב, והטעם לכל זה כיוון שבימים אלו יש מזל לא טוב לעם ישראל שהם ימי פורענות, ובזוהר הקדוש (פרשת יתרו דף ע"א עמוד ב') כתב שעשו הרשע שולט על חודש תמוז ועל תשעה ימים של חודש אב.

ב. בימים אלו צריך למעט במשא ומתן של שמחה כגון לקנות צרכי חתונה וכדומה, ויש להימנע מלקנות תכשיטים של זהב וכסף, וכן יש להימנע מלכנות בית לנוי ולהרוחה, אולם אם מרחיב את ביתו לצורך מגורים לו ולמשפחתו מותר, וכן מותר לקנות רהיטים חדשים הנחוצים לו להשתמש בהם.

ג. אסור לתפור או לסרוג בגדים חדשים מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, אבל מותר לתקן נעל או בגד שנקרעו, וכן כפתור שנפל מן הבגד מותר לתפורו ולהחזירו לבגד.

ד. אף על פי שמיום י"ז בתמוז נוהגים שלא לקנות בגדים חדשים משום שלא מברכים ברכת "שהחיינו", ומיום ראש חודש אב נוהגים שלא לנעול נעלים חדשות, אולם מותר לקנות נעלים חדשות של בד או גומי לצורך תשעה באב, וטוב שינעל את הנעלים זמן מועט קודם תשעה באב כדי שבתשעה באב עצמו לא ילבש אותם כחדשות.

ה. האיסור מן הדין לאכול בשר הוא דווקא בסעודת מפסקת (סעודת הצום שלפני תשעה באב), אולם רבותינו הראשונים הביאו כמה מנהגים חלוקים, יש שנהגו שלא לאכול בשר ולא לשתות יין מיום י"ז בתמוז עד תשעה באב (מנהג זה הובא בספר שיבולי הלכת ובאורחות חיים בשם רבינו אשר מלוניל), ויש שנהגו שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר תשעה באב, ויש שנהגו שלא לאכול בשר רק בשבוע שחל בו תשעה באב. כיום המנהג הפשוט בארץ ישראל שלא לאכול בשר מראש חודש אב עד לאחר עשירי באב (וראש חודש עצמו מותר באכילת בשר), ויש כמה שנהגו להקל בבשר עוף, אולם כיום פשוט המנהג שלא לאכול גם בשר עוף. ודגים מותר לאכול בימים אלו ואין להם דין בשה.

ו. נוהגים גם להחמיר שלא לאכול תבשיל שהתבשל בו בשר או עוף (היינו שאם בישל בשר במרק וכדומה כגון לצורך חולה או קטן, והם אוכלים את הבשר, נוהגים שלא לאכול את המרק משום שהתבשל בו בשר) אולם מותר לבשל בסיר בשרי אפילו שהוא בן יומו (היינו שבישלו בו בשר באותו יום וניקו את הסיר, מותר להשתמש בסיר זה באותו יום לצורך מאכל פרוה).

ז. ילדים קטנים אפילו שהגיעו לגיל חינוך, יולדת בתוך שלושים יום אחר לידתה, חולה שאין בו סכנה, מינקת שאם לא תאכל בשר ישפיע על החלב שלה ויש חשש שיפגע קצת בתינוק, כל אלו מותרים לאכול בשר בימים אלו כיוון שזה רק מנהג (אולם בקטן שהגיע לגיל שנים עשרה יום אחד טוב להחמיר שלא יאכל בשר בימים אלו).

ח. מי שברך בטעות על בשר בימים אלו ונזכר שבימים אלו אין אוכלים בשר, יטעם קצת מן הבשר כדי שברכתו לא תהיה לבטלה ואין בטעימה זו שום ביטול מנהג ושום שמחה.

ט. בסעודת מצוה כגון ברית מילה, מותר לאכול בשר, וגם כל הקרובים וכל חבריו ואוהביו רשאים גם כן לאכול בשר, אולם סעודה של ליל המילה (ברית יצחק) אין היא נחשבת לסעודת מצוה, ומילה שלא בזמנה אם דחו אותה בכוונה לאחר ראש חודש אב כדי שיוכלו לאכול בשר אין לאכול בשר בסעודה זו, אבל אם מיד שנתרפא התינוק עושים את ברית המילה, אף אחר ראש חודש אב, מותר לאכול בשר בסעודה זו.

י. מי שבירך בטעות על פרי חדש בימי בין המצרים ברכת הנהנין (כגון שבירך בורא פרי העץ), ולפני שטעם ממנו נזכר שהוא פרי חדש שצריך לברך "שהחיינו", אף על פי שעתה ימי בין המצרים יברך "שהחיינו" ולא יפסיד את הברכה.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

לשמור את ה"נשק הכבד" לשעת הצורך...

מלבד עונשים שיש להם השפעה מרתיעה על הילד, קיימות תגובות אחרות ביחסי הורים וילדים, המותרות רושם מרתיע על נפש הילד ומונעות אותו מחריגות יוצאי דופן. גערות ונזיפות, מהוות מרכיב חשוב וחיוני בחינוך הילדים. ככל שהולך ומתבסס קשר של הערכה עמוקה בין הילדים להוריהם, כך מקבלות מלותיהם וגערותיהם משנה תוקף ויתר השפעה. ישנם הורים, שדי להם שביטו על ילדם במבט חודר, כדי שהילד יסמיק ויתבייש במה שעשה. הדבר רק מלמד, על מספר הפעמים המועט שהם נזקקים להגיע לצעד כזה. אלא שניהול בית ברמה כזאת, אינו דבר התלוי בשיטות חינוכיות, כי אם באישיות מאוד חזקה של ההורה, שמקרינה חוס וסמכות גם יחד בעצם נוכחותה. מעטים ההורים שזכו למתנת שמים זאת, ומעטים עוד יותר, אלו שהשכילו לטפחה.

בכל מקרה, חשוב מאוד להקפיד, שהתגובות יהיו מדודות ושקולות בהתאם לחומרת המעשים, כשתמיד נשאייר תגובות קיצוניות יותר לדברים חמורים יותר. אם "נזבזבו" את התגובות הקיצוניות על דברים של מה בכך - במה נשתמש כשחלילה נזדקק להביע זעזוע עמוק יותר על דברים חמורים באמת?! מהיכן נמצא תגובות חדשות שה"ארסנל" שלנו אינו מצויד בהם?! ואם נשתמש באותן תגובות, נמצאנו מאבדים את הפרופורציה מכל וכל ומעקרים את התגובות מכל השפעה.

יש הורים שמשתמשים כלפי ילדיהם בשורה של ביטויים חריפים, על כל דבר שלא מצא חן בעיניהם. ביטויים אלו כוללים מניפולציות רגשיות בסגנון: "מה יהיה אתך הסוף - האם אתה רוצה שאמות? האם לא איכפת לך שאקבל התקפת לב?" גם אמהות שנכנסות מאוד מהר להיסטריה ומשתמשות לעיתים תכופות, כל אימת שהילדים לא שומעים בקולן או לא שומרים על הסדר המקסימלי בבית, בביטויים בנוסח: "אתה לא יודע מה אתה עושה לי", או "אתה ממש הורג אותי".

אסור לעשות שום מניפולציה רגשית כשמתעסקים עם ילדים, שאינם יודעים לבור את התבן מן הבר והם עלולים להתמלא ברגשות אשם על מה ש"הם מחוללים לבריאות ההורים". עכשיו רק חסר, שהאב יקבל שפעת קלה או אנגינה, כדי שהילד יחוש עצמו כמי שממוטט את איתנות מצבו הבריאותי של האב. עובדה, שלשום האב דיבר על התקף לב והנה זה בא...

וישנם גם מקרים, שהילד או הבחור מתרגלים לאימונים הקשים וחושיהם קהים, עד שהתגובות הקיצוניות לא משפיעות עליהם מאומה. איך סיפר לי בחור: "כל כך הרבה פעמים שהוא איים עלי שהוא יחטוף התקף לב בגללי, עד שכבר אמרתי בלבי: 'לבריאות...'!"

מלבד זאת, אינני חושב שיש בכוחן של תגובות כאלו להביא ילדים לשפר את דרכם. דומני, שגם אם תערכו חיפושים מדוקדקים, לא תמצאו אברך תלמיד חכם שיעיד בפניכם שהוא התחיל ללמוד בהתמדה בכדי למנוע מאביו ללקות בלב...

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

להודות להשם

משל לנשיא ארצות הברית שחגג את יום הבחרו לנשיא, כל המדינה חוגגת, הכבישים סגורים, מיליונים צובאים על המדרכות בלבוש חגיגי, וטכס החגיגה מתכנן אחרי אמונים רבים שהתאמנו כל משתתפי מערכת הטכס.

הכבישים פנויים לצעדת המתחילים, צועדים חיילים במדים שונים, קבוצה אחר קבוצה, מנגנים, רכיבי כבוד וכיוצא, וכל אלו הקדמה לנסיעת הנשיא ברכבו המפאר והמגלה במחציתו העליונה למען יראו כלם את הנשיא, ויקבלוהו במחיאות כפים ובסערת רגשות.

ממתנינים כלם במתח לנסיעת הנשיא לראותו בכבודו ובתפארתו.

והנה זה בא, הנשיא עולה על רכבו המפאר, ונהגו מסיעו לאטו בכביש המוצף במיליוני אנשים מכאן ומכאן, כולם מתרגשים, שמחים ושרים לנשיא, ומאחלים לו הצלחה.

לפתע, לבקשת הנשיא מנהגו - עוצר הרכב שבו הנשיא ליד המדרכה המוצפת באנשים, פותח הנשיא בקבוק מים, מוזג כוס, ונותנו לאחד מן הצופים... וממשיך לאחר מכן את נסיעתו.

מהי תחושתו של זה האדם מתוך מיליוני האנשים שזכה לכוס מים באופן ישיר מידו של הנשיא, ועוד בשיא שמחת נשיאותו.

כך צריך האדם להרגיש כשהוא מקבל טובות ה', הרי אלו טובות שבאו לו ישירות מבורא העולם המשגיח על כל בראויו "בהשגחה פרטית", וממנו כל שפעם בכל פרטי צרכיהם.

כמה שמחה יכול לחוש האדם בטוב שמקבל מה', ולראות את יקרותו וחביבותו אצל ה', שהוא הבורא - בעצם בשמים כבודו ויורד להיטיב לברואיו וכנאמר תהילים: "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון".

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

הנה הקדוש ברוך הוא צונו לברכו ולהודות לשמו על כל טובה וטובה שמטיב הוא עמנו, החל משתיית כוס מים, ועד כל פרט ופרט מהנאות חיינו, וכן על כל פרט ופרט מתפקוד גופנו כמבאר ב"ברכות השחר".

מה מטרת ה' בכך, וכי חסר לו שבחים והודאות עד שנצרך הוא לכך מאתנו "בריות שפלות וקטנות", וכי חסר לו מלאכים שרפים וחיות הקדש שמשבחים לו ביראה ורתת וזיע כל יום ויום.

הבורא בראו לאדם והטיב לו כדי שיעריך את נתינת ה', יתבונן באהבת ה' אליו, ביקרותו אצל ה', בחביבותו אצל ה'.

וכמובן שבכך עושה הוא נחת רוח גדול לבוראו, שכן בזה מביא הוא את תכלית רצון ה' ליעודו - שיהיו סיבות מצד הנבראים להיטיב להם.

אם האדם לא מודה לה', ואינו חש ערך בטובות ה' כלפיו, מקלקל את תכלית בריאת ה' את האדם, שכן מה תכלית יש לו לה' לברא האדם אם לא על מנת להיטיב לו, ואם האדם לא חש בכך הפסיד והשחית את תכלית ה' בבריאתו אותו.

הקדוש ברוך הוא חפץ שהאדם יודה לו, ויחוש את יקרותו אצל ה', וכמה חשוב הוא לה', ועד שהבורא בכבודו ובעצמו יורד ממקומו, ומשפיל עצמו לאדם זה ומיטיב לו, מכלכלו, מחייהו, משיאו אשה, נותן לו בנים וכיוצא.

אדם שאשתו עושה בשבילו, זו הרי שליחה מה' לעשות עמו טוב, ואם אינו מפרגן, הרי שכופר הוא בטובות ה', ולא מכיר בה' ששולח לו שלוחים כאלה או כאלה לפרנסו, לשמחו, להבראתו, וחש שכל מה שעושים המה - בשבילם המה עושים... הפך ממטרת ה' בהנהגתו עמו להיטיב לו.

ובכך האדם מונע מה' מלהיטיב לו, והרי קלקל את מטרתו בבריאת האדם.

היש תחושת שמחה כזה החש שבוראו נותן לו מידו הרחבה והקדושה...!?

משל נאה מהרה"ג זמיר כהן שליט"א, שהסביר בכך את הפסוק (דברים כו, יא): "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך".

האם העלון נמצא בבית הננסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר לימוד **כל ספר האידרא רבה וזוטא**
בקברו של התנא האלוכי **ר' שמעון בר יוחאי**

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג **דניאל זר** שליט"א
לאחר קריאת **כל התהילים בליל שבת**

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בקמיע של **כל הזוהר הקדוש**

בוא והצטרף
לאלפי המפיצים
בכל שבוע את
העלון המפואר
"אור הפרשה"
ושמח את מתפללי בית הכנסת
שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212